

Inval door de vrije draken

Maurits van Rees

november 2010

©2010, Maurits van Rees

Inval door de vrije draken door Maurits van Rees is gelicenseerd onder een Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License. Deel het dus gerust met anderen, mits niet commercieel, zonder wijzigingen, en mits je verwijst naar mijn naam en website.

Zie <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/>

Voor het eerst hier gepubliceerd:

<http://maurits.vanrees.org/weblog/archive/2010/11/draken>

1 Het verhaal tot hier toe

In de eerste hoofdstukken hebben we kennis gemaakt met Michaël, een jonge draak. Draken spelen de hoofdrol in dit verhaal. Hier is een korte samenvatting.

Achttien jaar geleden kwam de draak Vuurhoofd met succes in opstand tegen de drakenkoning Richard, die dit niet overleefde. Michaël zat toen nog in het ei. Zijn vader werd omgebracht door Vuurhoofd, maar zijn moeder wist met hem te ontsnappen. Ze zochten een veilig heenkomen ver weg van andere draken. Toen Michaël twaalf jaar was, ontmoette hij toevallig Lisa, de dochter van koning Vuurhoofd en speelde met haar tot hij moest vluchten voor de soldaten van de koning. Met zijn moeder zocht hij zijn toevlucht bij de vrije draken, aanhangers van de vorige koning die ver in het noorden hun samenleving hadden opgebouwd.

Michaël is nu achttien jaar. De raad van vrije draken heeft besloten een kleine inval te doen in het rijk van koning Vuurhoofd. Ze willen daarmee een duidelijke boodschap sturen dat ze niet verslagen zijn. Hopelijk inspireert deze actie het verzet van het onderdrukte volk tegen hun overheerser Vuurhoofd. Een kleine guerrillagroep gaat op weg om zoveel mogelijk slachtoffers te maken, diep in vijandig gebied. Michaël is een van hen.

Hier volgt het begin van hoofdstuk 7 (volgens de voorlopige telling). Ik vind dat een geschikt stuk om als voorproefje te delen.

2 Inval

Ze vertrokken 's ochtends heel vroeg, toen het nog donker was. Peter was de groepsleider. Hij had hetzelfde clubje bij zich dat hij had toen Sophia en Michaël een paar jaar terug de rivier over kwamen: Harry, Paul, Ingol en Miro. Er waren nog zeven anderen bij, waaronder Michaël. Hij was de jongste van het stel. Ze vlogen de hele dag door en de daaropvolgende nacht, slechts af en toe stoppend om te pauzeren en te jagen. De dag erop sliepen ze, om ontdekking te voorkomen. Uiteraard zetten ze wachtposten, hoewel ze hier nog geen soldaten van Vuurhoofd verwachtten. Tijdens de nacht vlogen ze weer verder. Het was bewolkt, dus ze voelden zich veilig; de kans op ontdekking was klein. In de verte zagen ze een aantal vuren. Dat moest een vooruitgeschoven kamp van de vijand zijn. Ze hadden hun doel gevonden.

Overdag hielden ze zich weer schuil. Een deel van de dag gebruikten ze om wapens te verzamelen. Ze zochten grote stenen die ze nog wel konden dragen. Ze duwden boompjes omver en braken takken af en bewerkten die tot puntige speren. Toen het begon te schemeren, stuurde Peter twee groepjes verkenners erop uit. Michaël en Miro vormden een koppel.

Miro was dit gewend. Twintig jaar geleden had hij al Vuurhoofd en rechter Julius afgeluisterd. Sindsdien had hij nog veel meer ervaring opgedaan. Hij was een sluwe, oude vos geworden, ook al was hij nog zeker niet daadwerkelijk oud te noemen. Miro wist tot heel dicht bij het vijandelijke kamp te komen, met Michaël vlak achter hem. Er waren ongeveer vijftig draken. Zes bewakers hielden vanaf de grond de omgeving in de gaten. Vier zweefden boven het kamp.

Ineens was er een te hard geluid: “KRAK!” Michaël hield zijn adem in en kneep zijn ogen samen. Met zijn achterpoot was hij op een boomstammetje gaan staan. Miro keek hem boos en een beetje verschrikt aan. De twee dichtstbijzijnde bewakers hadden het ook gehoord en kwamen op hen af om het geluid te onderzoeken. Ze seinden een vliegende collega in en die begon boven het bos te patrouilleren. Miro gebaarde en trok zich terug. Michaël volgde zijn voorbeeld. Miro pakte een helft van de geknakte boomstam. Hij keek Michaël aan. Die begreep de hint en pakte de andere helft. De bewakers zouden de geknakte stam niet vinden en zouden zich dus niet hoeven afvragen hoe die stam gebroken was. Michaël zag een andere stam die afgebroken was, mogelijk door de bliksem of door de wind. Hopelijk zouden de bewakers die ook zien en dezelfde conclusie trekken. Even later zagen de bewakers inderdaad die stam en trokken kennelijk de gewenste conclusie, want ze gingen weer terug naar het kamp en vervolgden hun ronde zonder alarm te slaan. Miro en Michaël trokken zich verder terug en kwamen weer in hun eigen kamp.

De andere verkenningsploeg was ook net terug gekomen. Ze hadden dezelfde conclusie: ongeveer 50 draken met een alerte bewaking. Het zou een hele klus worden om die groep te verslaan. Maar daar hadden ze

die dag hun wapens voor verzameld. Afspraken werden gemaakt, wapens verdeeld. Diezelfde nacht nog zouden ze meedogenloos toeslaan.

Ze gingen op weg, twaalf draken tegen vijftig. Het zou lastig worden, maar ze hadden het voordeel van de verrassing. Ze zouden hun vijand overrompelen. Voordat hij wist was hem overkwam, zou hij al reddeloos verloren zijn. Dat was in ieder geval het plan.

Ze stegen op en begonnen een omtrekkende beweging, waarbij ze steeds hoger kwamen. Ze cirkelden nu boven het kamp. De vliegende bewakers hadden niets door; die vlogen te laag. Peter spuwde vuur; dat was het teken voor het begin van de aanval. Zes van de aanvallers hadden grote stenen bij zich. Die lieten ze nu vallen. Boem, boem, krak, krak, boem, krak! Bij drie van de zes klonk het alsof ze raak waren en een draak stevig verwondden of direct doodden. De andere zes aanvallers hadden hun klauwen vol met scherpe boomstammetjes en takken. Peter spuwde een grote hoop vuur en gaf daarmee voldoende licht om een snelle herverdeling van de speren mogelijk te maken, zodat elke draak ongeveer tien projectielen had. Daarna gaf hij elke seconde een vuurstoot. Telkens liet iedereen een speer vallen. Ruim honderd speren vielen op het kamp. Een flink deel ging verloren, maar genoeg speren raakten hun doel. Vooral vleugels werden doorboord en sommige raakten vitale onderdelen en rekenden direct met de tegenstander af. Peter gaf nu bevel om alle overgebleven speren in één keer te laten vallen. Vervolgens liet hij zijn eigen speciale lading deels los. Hij had een net bij zich, dat aan de rand verzwaard was. Op afspraak doken zes draken op de gevallen lading af, waarvan de onderkant twintig meter onder Peter hing. Ze pikten de uiteinden handig op en kwamen weer op dezelfde hoogte als Peter vliegen, nu met het grote net tussen hen in. Peter gaf het teken met vuur: drie, twee, één, los! Het verzwaarde net raasde naar beneden, daalde neer op alle vier de vliegende bewakers en verschalkte de meeste nog ongeschonden soldaten op de grond. Onder het net was het een kluwen van jewelste van draken die probeerden te ontsnappen. De paar die echt ongeschonden waren ontsnapt, werden van boven op de nek gesprongen en afgemaakt. Onder het net was het een slachting. Ze konden zich nauwelijik verdedigen. Het ging perfect volgens plan. Het was een groot succes.

Alleen had Ingol minder geluk. In zijn sector hadden iets teveel draken het overleefd. Iets teveel bewakers waren buiten het net gevallen. Iets teveel tegenstanders waren net wat te snel weer bij hun positieven en van de schok hersteld. Zodra Ingol was geland, doken drie soldaten bovenop hem. De drie wisten heel snel schade te doen. Dodelijke schade. Ze werden snel overweldigd door vier medevechters die hem te hulp kwamen, maar voor Ingol was het al te laat. De aanval was een glorieuze overwinning, maar niet voor hem. Het werd een overwinning met een zwarte rand. Op zich niet onverwacht; ze mochten zich zelfs gelukkig prijzen dat ze met z'n elven terug konden keren. Als de helft was overleden of zelfs iedereen, dan hadden ze nog niets mogen klagen, als ze tenminste genoeg tegenstanders

in hun val meenamen. Objectief was het een grote overwinning. Ze mochten tevreden zijn en ze waren het ook. Maar een schaduw was er wel. De overwinning was bitterzoet.

Ze zochten in het kamp naar waardevolle spullen, vooral naar instructies, aantekeningen, militaire plannen, maar vonden niets. Ze wilden Ingol daar niet achter laten en droegen hem mee, steeds met z'n drieën: de sterkste nam zijn achterpoten en twee anderen zijn vleugeltoppen. Ze gebruikten de rest van de nacht om al vliegend weer zo dicht mogelijk bij de rivier te komen. Af en toe stopten ze om te wisselen van dragers. Anderen vlogen wat verder vooruit om een snelle verkenning te doen, al verwachtten ze geen vijandelijke soldaten tegen te komen, net zoals ze op de weg hiernaartoe niemand hadden gezien.

Steeds vloog één draak ver boven de groep, om de wijde omgeving in de gaten te houden. Dit was de favoriete taak van Michaël. Toen hij zo hoog vloog, meende hij weer een stem te horen. Of eigenlijk geen stem, maar een klaaglijk geluid, huilend, maar ook zangerig. Michaël huilde mee. Beneden zich hoorde hij wolven huilen, het leken er wel tientallen. Toen hoorde hij een zachte stem: “De wolven huilen om de draken, één wolf voor elke omgekomen draak. Jij huilt voor je omgekomen kameraad, voor Ingol. Ik huil voor hen allemaal.”

Toen vervolgde de stem, ditmaal niet tegen Michaël sprekend, maar de doden roepend: “Kom binnen in mijn vrede. Rust nu. Kom in de diepe slaap van de dood. Weet dat die niet voor eeuwig is. Eens zal ik je wakker roepen, met de draken van alle plaatsen en tijden. Dat is later. Rust nu. Slaap zacht. Vergeet de wonden in je lichaam. Dat laat je achter en ik geef je bij de opstanding een nieuw lichaam. Vergeet de diepere wonden in je ziel. Ik genees ze. Ik troost je. Ik geef je wat je gemist hebt, wat je tekortgekomen bent. In je doodsslaap ben ik met je. We beleven je leven samen nog een keer, van het ei tot het graf. Alles zal beter zijn, want we beleven het samen. We zullen huilen om de droevige momenten en lachen om de mooie momenten. Het gemis in je geest vul ik op met mijn aanwezigheid, zoals het altijd al bedoeld is. Als je niet wil, mag dat. Ik dwing niemand zich in leven of dood aan mij toe te vertrouwen. Maar het doet me verdriet als je me afwijst. Ik kijk naar je uit. Kom. Kom. Kom.”

Michaël was stil.

Na een tijdje hoorde hij de stem weer: “Michaël, ik zou eens naar rechts kijken.” Hij keek naar rechts, waar het einde van de nacht zich aankondigde. Hij knipperde met zijn ogen. Zag hij het goed? In het eerste ochtendlicht zag hij aan de horizon draken vliegen. Hij dook pijsnel naar beneden en waarschuwde Peter. Die besloot dat het tijd werd om de beschutting van een bos op te zoeken voor overdag. Ze vonden een goede plek en zetten wachtposten uit. Ze begonnen hun wonden te inspecteren. Gelukkig zaten er geen al te ernstige bij. Paul had wat pijnlijke brandwonden. Miro had een gerafelde vleugel, maar hij kon er nog wel mee

vliegen.

Wat ze met het lichaam van Ingol aanmoesten, wisten ze nog niet. Ze hadden hem niet bij de verslagen groep achter willen laten: dat zou een aanwijzing kunnen zijn voor onderzoekers. Eigenlijk wilden ze hem helemaal niet in vijandelijk terrein achter laten, maar het zou onpraktisch zijn om hem nog twee nachten mee te torsen, om nog maar te zwijgen van de stank die dan van hem af zou komen.

Ze hoorden geritsel en een van de wachtposten kwam er op een holletje aan. Hij bracht verslag uit. Een groep van zes draken was aan de rand van het bos geland en liep nu via een pad in een richting die hen erg dicht in de buurt van Peters groep zou doen komen. Ze overlegden kort en Peter besloot om niet af te wachten of ze ontdekt zouden worden en dan pas in te grijpen, met de kans dat een van de vijanden zou ontsnappen. In plaats daarvan bereidden ze snel een hinderlaag voor. Stenen en speren hadden hier weinig zin. Het zou met klauwen, tanden en vuur moeten gebeuren. Ze splitsten in twee groepen en stelden zich verdekt op aan beide zijden van het pad, op een plek waar dat pad tussen twee heuveltjes liep. Het was vlak bij een open plek.

De vijandelijke groep liep met open ogen de val in. Ze waren in het rijk van de koning. Ze waanden zich veilig. Michaël bekeek ze door de bladeren van zijn schuilplaats heen. Bij vier van de zes was duidelijk te zien dat het soldaten waren. Ze liepen redelijk strak in het gelid, twee aan twee. Ze vormden de achterhoede. Voorop liep een draak die hoger in rang leek, waarschijnlijk een officier. Hij keek goed om zich heen en had zijn oren gespitst. Peters groep moest zich stil houden, dat was duidelijk.

Tussen de vier soldaten en de officier liep nog een draak. Er was iets mee. Michaël keek nog eens goed en knipperde toen met zijn ogen: het was een jonge vrouw. Dat had hij niet verwacht. Ze leek ook de belangrijkste van het stel. Ze liep in het midden en dat maakte van de anderen haar bewakers. Wie was dit? En waarom stond ze ineens stil? Waarom snoof ze? Michaël hield zijn adem in. Misschien rook ze hen wel. Of ze rook de dode Ingol. Michaël wierp een spiedende blik naar rechts, waar Peter lag. Peter had het kennelijk ook door, want zijn gezicht betrok en hij ontblootte zijn tanden. Hij aarzelde geen seconde en wierp zich schreeuwend op de officier.

Dat was het teken voor de helft van zijn groep om laag bij de grond vuur te spuwen. De soldaten werden geraakt en wel op hun buik, wat hun minst beschermde lichaamsdeel was. Ze schreeuwden het uit van de pijn, terwijl de andere draken zich op hen stortten, snel gevolgd door de vuurspuwers. Peter kreeg ook hulp tegen de officier. Paul lag tegenover Michaël en spuwde vuur naar de vrouw, maar zij wist daaraan te ontkomen door bliksemsnel omhoog te springen en met haar vleugels te klappen. De bomen die over het pad hingen maakten ontsnappen via de lucht onmogelijk. Michaël sprong in de lucht om haar aan te vallen. Hij wilde toehappen, maar bleef met open mond in de lucht hangen. Zijn hart sloeg

een slag over. Lisa?! Lisa keek hem aan en herkende hem ook. Tijd om iets te zeggen had ze niet, want Paul zag dat Michaël twijfelde en snelde op haar af om haar neer te halen. Althans, dat was de bedoeling. Michaël reageerde impulsief en snel en wierp zich op hem, wat hem totaal verraste. Peter zag wat er gebeurde, liet de al bijna verslagen officier over aan twee anderen en versperde de jonge vrouw de weg die Michaëls actie haar bood. Peter blafte orders: “Michaël, laat hem los. Mevrouw, landen. Nu.” Beiden gehoorzaamden. Paul wierp Michaël een boze maar vooral verbaasde blik toe en schudde zijn hoofd. Wat was hier aan de hand? Hij stak nog een laatste klauw toe bij het achterhoedegevecht en al gauw lagen daar vier dode soldaten. De officier had ook het leven gelaten. Ze waren volledig overrompeld.

Peter gaf opdracht nog een keer extra te controleren of de tegenstanders allemaal echt dood waren. Dat was het geval. Aan eigen zijde hadden de meesten wel hier en daar een vleeswond. Twee hadden moeite met lopen. Gelukkig was er geen grote schade aan vleugels. Iedereen kwam om de jonge vrouw heen staan. Ze keek naar Michaël. Peter keek hem ook aan en zei: “Michaël, verklaar je nader.” Michaël had even nodig en verklaarde toen: “Ik ken haar. Dit is Lisa. Ze is de dochter van de koning.”

Het was lang stil. Iedereen dacht na over wat dit voor gevolgen had. Peter was de eerste die sprak: “Jij bent inderdaad Lisa? De dochter van koning Vuurhoofd?” “Dat ben ik.” “Wij zijn vrije draken. Wij erkennen geen koning. Wij vechten tegen hem. Jij bent nu onze gevangene. Vertel me: wat waren jullie van plan hier?” “Als prinses ben ik in opleiding voor priesteres. Een onderdeel daarvan is dat ik naar een stil, afgelegen bos ga om daar naar God te luisteren. Dat is waar ik naar op weg was toen we daarin nogal ruw werden onderbroken. Als ik vragen mag: wat doen vrije draken hier?” “Dat wil ik wel vertellen. We hebben een overval gepleegd om het volk een boodschap te sturen dat de vrije draken nog steeds actief zijn en sterk zijn. We willen hen hoop geven.” “Hoeveel soldaten van de koning hebben jullie daarvoor vermoord?” Peter moest even iets wegslikken. “We hebben ongeveer vijftig soldaten gedood.” “En jullie hebben daarbij ook iemand verloren, is het niet?” Ze had er een handje van om Peter iets uit balans te brengen. “Ja. We hebben Ingol verloren. We wilden zijn lichaam niet bij de soldaten van de koning achterlaten, dus we hebben hem tot hier meege dragen.” “Brenge me bij hem.” Peter weifelde even, maar zag geen reden om dit te weigeren. Ze moesten toch terug naar die plek. “Volg me.” Peter ging voorop, gevolgd door Lisa en daarachter de anderen. Het leek erg op de eerdere optocht: een officier voorop, soldaten achteraan, en de belangrijkste persoon in het midden. Peter was het hoogst in rang, maar Lisa had een flink stuk gezag te pakken. Als prinses was ze gewend bevelen te geven en gehoorzaamd te worden.

Ze kwamen aan bij hun oorspronkelijke schuilplaats. Michaël begon het lichaam van Ingol te ruiken. Lisa ging ernaast staan, sloot haar ogen, en prevelde ongehoord wat woorden. Ze draaide zich om naar Peter. “Wat

ben je van plan met deze Ingol? Je hebt hem tot hiertoe meegenomen. Wil je hem de hele weg dragen? Dat lijkt me niet praktisch.” “Ik zou hem graag mee willen nemen, maar die optie wordt inderdaad steeds minder praktisch. We zullen hem ergens moeten begraven.” Lisa knikte en dacht even na. Peter wachtte op antwoord. “Hier vlakbij is een afgrond met een hoop grote stenen. Ik stel voor dat we Ingol daar begraven. Als aanstaand priesteres kan ik wat woorden spreken.” Peter keek haar scherp aan: “Hoe kunnen we weten dat we je kunnen vertrouwen, dat je ons niet midden in een vijandelijk kamp stuurt?” “Dat weet je niet. Je hebt alleen mijn woord.” Peter keerde zich naar Michaël: “Jij kent haar. Kunnen we haar vertrouwen?” Michaël lachte: “Ik ken haar? Ik heb zes jaar geleden als kind één middag met haar gespeeld!” Hij dacht even na en vervolgde toen: “Ja, als je het mij vraagt, denk ik dat we haar hierin kunnen vertrouwen.” “Ik denk het ook. Ik hoop dat u mij niet teleurstelt, mevrouw. Als het donker is gaan we naar die plek toe, al doe ik begrafenissen liever niet bij nacht. De rest van de dag rusten we. Dat hebben we hard nodig. Ik wil weer drie wachtposten. Twee vrijwilligers om te jagen. Eén bewaker voor Lisa. Michaël, jij hebt de eerste wacht.” Peter keerde zich naar Lisa en zei met een stem waar meer dan een hint van dreiging vanuit ging: “Mevrouw, gelooft u mij als ik zeg dat Michaël te vertrouwen is. Hij mag dan vroeger een keer uw speelkameraadje zijn geweest, maar denk niet dat hij u daarom laat ontsnappen, en ook niet omdat u zo’n mooi snoetje heeft.” Hij draaide zich om, deed twee stappen, besepte dat dit niet de meest elegante woordkeus was geweest, werd nogal rood, mompelde iets van excuses en liep met een strak gezicht door.

Lisa keek Peter lichtelijk geamuseerd na. Michaël keek hem vooral verbaasd na, dacht aan het mooie snoetje en werd plaatsvervangend ook wat rood. Lisa keek hem aan en bleef haar geamuseerde blik houden. “Wel, meneer de bewaker, hoe gaat het met u na al die jaren?” “Redelijk, mevrouw de gevangene.” Hierop betrok haar gezicht toch wat. “Oké, ik begon, dus ik zal ook ophouden. Laten we het op Michaël en Lisa houden, ja?” “Dat lijkt me leuker ja. Ik heb hier en daar wat kleine wonden, maar ik ben er nog het beste van iedereen vanaf gekomen zo te zien. Hebben we jou nog verwond?” “Nee, ik ben in orde. Althans, mijn vijf oorspronkelijke bewakers zijn dood en ik heb er elf nieuwe voor in de plaats gekregen en ben van beschermeling veranderd in gevangene, maar lichamelijk ben ik in orde.” “Daar ben ik blij om.” “Bedankt dat je het voor me op nam, dat je bovenop die ander sprong.” “Het was niet echt een doordachte actie, maar ik had je net herkend en toen viel hij je aan. Ik kon dat niet laten gebeuren. Oppervlakkig gezien had Paul natuurlijk gelijk: je hoort bij de koning en dus bij de vijand. Maar het verandert de zaak dat je toch ook een beetje bij mij hoort. Ehm. Nou ja. Dat klinkt misschien wat anders dan ik het bedoel. Ehm. Sorry, ik ben even mijn draad kwijt.” Lisa liet het rusten. “Wat denk je dat ze met me gaan doen? Of eigenlijk: wat gaan jullie met me doen?” “Peter zal dat

moeten beslissen. Ik weet niet of hij het zelf al weet. Maar we kunnen je niet laten gaan, lijkt mij: je zou ons aan de koning kunnen verraden. Ik denk dat we je als gijzelaar meenemen. Misschien dat we later met de koning kunnen onderhandelen over je vrijlating. Dat zullen de leiders thuis moeten beslissen.” Hij zuchtte. “Het is goed je weer te zien na al die jaren, maar ik hoopte op een ontmoeting in normalere omstandigheden.” “Ik ben ook blij dat ik hier een vriend heb. Dat helpt.” Ze glimlachte dankbaar naar hem. “Maar als we vannacht gaan vliegen, ga ik nu wel een uiltje knappen.” “Dat lijkt me een goed plan. Ik wil ook wel op één oor gaan liggen, maar het zal nog wel even duren voor mijn wacht is afgelopen.” “Sterkte nog dan.” “Slaap lekker.”

Tegen het vallen van de avond aten ze een paar gevangen herten op. Lisa had tijdens de hele maaltijd gezwegen. Nu stond ze op en liep ze naar Peter toe. “Peter, ik heb een verzoek. Ik wil je vragen of jullie mijn begeleiders ook willen begraven.” Iedereen was op gedempte toon aan het spreken, maar viel nu stil. Peter dacht lang na. “Hoe ver is het vliegen naar die afgrond?” “Niet ver. Twee of drie kilometer. Jullie zijn met z’n elfen. Met mij erbij hebben we twaalf draken om de zes overledenen te dragen.” Peter antwoordde: “Het idee spreekt me eigenlijk wel aan. Het maakt het voor anderen moeilijker om uit te vogelen wat er hier in het bos gebeurd is. En het waren dan wel vijanden, maar dat betekent niet dat we geen respect voor hen hoeven te hebben nu ze dood zijn. Oké, mevrouw, we doen het.” “Ik heet Lisa. Dank je.” “Het is donker genoeg. We vertrekken nu. Miro, ga polshoogte nemen in de lucht. Ontmoet ons op de open plek vlak bij waar we in hinderlaag lagen. Vier vrijwilligers dragen Ingol naar die plek. De rest gaat met mij mee. Mars.”

Met vereende krachten werden alle zes dode draken naar de open plek gedragen. Dat ging vrij lastig lopend, maar er was simpelweg geen ruimte om te vliegen. Toch noch vrij snel hadden ze het voor elkaar. Vanaf de open plek vervolgden ze hun tocht door de lucht. Lisa en Peter droegen de officier. Paul en Michaël droegen Ingol. Lisa wees de weg. Bovenaan de afgrond hielden ze halt. Twee van hen gingen op onderzoek uit, maar zagen geen andere draken in de buurt. Ze vervolgden de tocht naar onderaan de afgrond. Daar lagen inderdaad een hoop grote stenen en die stapelden ze op de lichamen. Toen ze klaar waren, gingen ze in een cirkel om de graven heen staan.

Lisa nam het woord als aanstaand priesteres: “God, neem deze zielen op in uw eeuwige rijk. In het leven stonden ze aan verschillende kanten. Laat ze in de dood aan dezelfde kant staan: aan uw kant. Troost ons wanneer we treuren. Sterk ons wanneer we het moeilijk hebben. Roep uw zonen bij u. Laten we stil zijn, zodat ons hart tot rust mag komen en zij Gods stem mogen horen.” Ze waren even stil. Toen werd de stilte doorbroken door het gehuil van een wolf. En nog één. En zo te horen nog drie. Michaël vroeg zich even af waarom het er niet zes waren, maar hij beseftte dat er gisteren er al één om Ingol had gehuild. Michaël fluisterde,

naar niemand in het bijzonder: “De wolven huilen om de doden.” Lisa keek schuin naar hem en glimlachte. Ze zei zachtjes: “Ja, dat geloof ik ook.” Ze sloot een moment haar ogen en zei: “Laten we de overledenen onze laatste groet geven.” Alle twaalf spuwden ze vuur over de stenen heen van de laatste rustplaats van Ingol en de anderen.